

bi bil časi še rad stopil na dedove prste in se malo zazibal. Hodil sem v šolo, a kadar sem o počitnicah prišel iz mesta, bil sem še vedno najraje pri starem dedu. Na vrtu pod orehom sva sedela in ded so mi toliko lepega pripovedovali o starih boljših časih, o vojskah, in na vsako vprašanje so znali odgovoriti ter potrditi s kako pripovedko, pesnico ali prigovorom. Nekoč sva se pogovarjala o Bogu, angelih in človeški duši. In stari dedček so mi povedali to-le pripovedko, katero sem si dobro zapomnil.

„Živel je svoje dni župnik, zelo pobožen in dobronamern mož, pri katerem zaradi njegove ostrosti in natančnosti do poslov nobeden hlapec ni mogel dolgo služiti. Jedenkrat je bila v njegovej župniji na smrtni postelji neka vdova, ki je imela sedem še nepreskrbljenih otrok. Bog naroči jednomu izmed svojih angelov, da naj gre po dušo óne vdove, ker jo boče vsak čas izdihnili. Angel otide na povelje Gospodovo k ónej vdovi, ali videč jo s sedem otroci, smilila se mu je družina takó, da ni mogel vzeti vdovine duše ter se je vrnil brez nje v nebesa. Ali Bog tega ni potrdil in je ukazal angelu, da mu mora pripeljati za to drugo dušo, ki mu do sedaj še ni namenjena. In angel gre k ónemu župniku, pri katerem ni mogel nobeden hlapec ostati, ter se mu ponudi za hlapca. Župnik ne spozna božjega poslanca in ga vzprejme. Ali kmalu se jame čuditi, ker mu novi hlapec vsaka povelje vže poprej izpolne, predno mu je dá. Zatorej ga zaroti, naj mu pové, kdo je? Hlapec obstane, da je angel božji in župnik mu reče, da ga poprej ne izpusti iz službe, dokler mu ne zapoje „nebeške pesni“. Angel mu obljubi, da jo zapoje pri prihodnjem sv. maši. Precej drugo jutro na vse zgodaj gre župnik v cerkev sv. mašo služiti in hlapec mu pri povzdigovanji zapoje na orgljah „nebeško pesen“. Župnik slišavši „nebeško pesen“, zgrudi se pred oltarjem na tla in umrje; a nebeški hlapec odnese župnikovo dušo v nebesa.“

Še dihati si nisem upal, takó zvestó sem poslušal vselej svojega preljubega deda, ki so mi to pripovedko in še mnogo drugih pripovedovali. Vže se je mračilo, kadar sva se vzdignila z dedom iz mehke trave pod orehom in šla v hišo. Skoraj strah me je bilo, kadar sem se še v postelji priporočal svojemu angelu varuhu in si mislil, zdajci pride angel z nebes ter odnese tudi mojo dušico pred dobrega nebeškega Očeta. Še-le ko me je spanec premagal, minule so me take misli . . .

B-c.

Narodne legende.

Kako je sv. Peter konja podkoval.

ristus in sv. Peter sta potovala in prišla mimo neke kovačnice. Pred kovačnico sta stala dva konja; kovač ju je ravno podkával.

„Idi in podkuj tudi ti jednega konja!“ reče sin božji sv. Petru. Peter sluša, gre in odseka konju najpred nogo, nese jo na nakóvalo, ter jo tam brez vse težave podkuje. Na to nese podkovano nogo zopet nazaj, pritakne jo na prejšno mesto, in glej čudo! prijala se je zopet konjskega telesa.

Tako podkuje Peter tudi drugo, tretjo in četrto nogo. „Idiva zdaj dalje!“ reče Zveličar, ki je na strani stal in gledal Petra pri delu.

Kovač se Petru zahvali, in sv. popotnika odpotujeta dalje. A nista bila še četrť ure daleč, da prisopiha kovač za njima, rekóč: „Popotnika draga, bodita tako dobra in pojdita nekoliko nazaj h kovačnici!“

„Kaj je tacega?“ vpraša začudeno Zveličar.

„Velika nesreča se mi je zgodila, „pripoveduje kovač; „kmalu potem, ko sta vidva zapustila mojo kovačnico, pride k meni kmet ter me prosi, da mu podkujem konja, katerega je pripeljal s seboj. Jaz bi mu rad pokazal, kako hitro znam konja podkovati, zatorej odsekam konju nogo, kakor sem prej tebe videl,“ reče obrnivši se k sv. Petru, „potem nesem nogo na nakóvalo, podkujem jo in pritisnem zopet h konjskemu telesu, ali tega se noga ni hotela prijeti. Kmetič zdaj pri mojej kovačnici na pomoč kliče in vije roki. Prosim vaju, prav lepo prosim, pojdita nazaj in spravita nogo h konjskemu telesu!“

Kristus in sv. Peter gresta s kovačem nazaj h kovačnici in sv. Peter je pritisnil nogo zopet na njeno prejšno mesto. Kovač, še bolj pa kmetič, ki bi bil skoraj ob konja prišel, nista se mogla dovolj zahvaliti popotnikoma.

Pravijo, da ni kovač pozneje nikoli več poskušal konje tako podkavati, kakor je videl sv. Petra.

T. Godomerski.

Zveličar in sv. Peter.

1.

Zveličar in sv. Peter prideta po svetu hodéč do velikega mlina. Rada bi se bila preko vode podala, ali niti brvi niti čolna ni bilo. Poprašata mlinarja, kakó in kje bi se prišlo preko vode. Mlinar, zeló dober in postrežljiv mož, ki je vsakega popotnika z velikim kosom kruha obdaroval, prenočil ga ali mu pa kako drugače pomagal, ukazal je hlapcu, naj pelje popotnika do bližnje brvi in ju sprémi onkraj vode. Hlapec se takój pripravi, zadene veliko vrečo pšenične moke na ramo, da bi jo gredoč odnesel v bližnjo vas. V četrť uri dospejo vsi trije do brvi. Tja prišedši gre hlapec naprej, a popotnika za njim. Komaj pridejo sredi brvi, izpotakne se hlapec, pade v vodo in utone. Sv. Peter videč to, prosi Zveličarja, naj bi rešila nesrečnika. A Zveličar pravi: „Pustiva ga, bil je do sih dob hud sovražnik mojih naukov, a denes je prišel za njega dan kesanja in nebeški oče mu je odpustil. Naj se raduje pred sedežem božjim. Ako bi bil še dlje časa živel, bil bi umrl velik razbojnik in večno bi bil pogubljen.“

2.

Necega dne prideta Zveličar in sv. Peter do žensk, ki so prosó plele. Solnce je vsaki dan takó pripekalo, da je bila zemlja od prevelike vročine vže vsa razpokana. Težko je bilo delati na polji. Ko prideta do njih, poprašata jih, kakó jim gre delo od rok. „Slabo,“ odgovori prva plevica, ker je preveč suho; temu pritrđe vse druge plevice. Mislimo pa, da bode žejna zemlja skoraj dobila potrebne mokrote, saj nam vže žabe in lisice dežja obe-tajo.“ — „Takó,“ reče Zveličar in gre dalje, „naj vam ga pa le dadó žabe in lisice.“ — Žareče solnce je po sedaj še bolj in bolj pripekalo, dežja ni bilo dolgo, dokler niso ljudje Bogá, ki zemljo poji, zanj prosili.

Zapisal Fr. Ks. Krušič.